

NYÁRI FÉNYKÉPEK

Ötévesforma kisfiú fekszik a tengerparti homokon. Vele egyidős társak tucatjai veszik körül. Délelőtt van. A fiúcska feltekint a part felett emelkedő sétányra. Abban a pillanatban meglátja a szüleit. Megkönnyebbülő sírásra görbül a szája. Hangos zokogás ez, hadd hallja mindenki, hogy ennek a néma gyerekek is van hangja. Minden benne van ezekben a könnyekben. Egy hét fojtogató szorongása az idegen nyelvi környezetben, ahol csak a takarító tud hozzá anyanyelvén szólni. De benne van az öröm is, a felszabadulás érzése. Ahogy egy ötéves gyerek tud örülni a szüleinek, több napi távollét után. Az első tengerparti nyaralásomról ez a nem túl szívderítő pillanat rögzült bennem: a felemelt tekintet, amely összenéz az apával és anyával, és a magyar fiúcska fájdalmas sírása a hetvenes évek román tengerpartján.

◆ Aztán jönnek sorban a nyolcvanas évek családi nyaralásai, szakszervezeti jeggyel, kellemesebb emlékekkel. Gyermekként még amolyan boldog békeidőkként éltük meg mindezt. Nyár van, hatalmas tömeg tanyázik a keskeny tengerparton. Anyuka már reggel hatkor kiviszi a törölközőket, hogy reggeli után legyen hová kiülni az öt gyerekekkel. A sokadik elhatározásra mi is vele tartunk, hogy lássuk, ahogy a nap fenségesen kiemelkedik a habok közül, közben csigákat gyűjtögetünk otthonra. Délután egy kalózhajó előtt fényképezkedik a család. Én csúf szemüvegkeret mögül kémlelem a világot, a kistesók némelyike elbámészkodik, a szülők csípőre teszik a kezüket. Hangos szóval jönnek az árusok, akik vaj formájú fagyit kínálnak. Hosszan könyörgünk Anyukának a napi fagyíért. Nem véletlenül, minden lejnek helye van egy nagycsaládos nyaraláson. A legutolsó, a rendszerváltás évében történt nyaralásra Apukát nem engedik el a munkahelyéről, így Anyuka egymaga indul el öt gyermekkel Eforia Sud-ra. Átvonatozzuk az éjszakát és a közel 900 kilométert Nagyváradtól a tengerpartig. Emlékszem, ahogy kora délután népes, jókedvű

csoportként araszolunk a tenger felé. Kezünkben a szokásos dolgok: szatyrok, törölközők és a felfújt matracok, úszógumik. Még nem látjuk a nagy vizet, de már érezzük jellegzetes illatát. Bódultan közelítünk a parthoz. A hullámok és a végtelen kékség látványa, a szüntelen morajlás elvarázsol bennünket, alföldi gyermekeket. Élvezzük a nyüzsgést, az esti sétákat, amelyeken ismét csak hosszan könyörgünk Anyukának hol ezéért, hol azéért.

Ez volt az utolsó közös családi nyaralásunk, amelyen szinte mindannyian együtt voltunk. Azóta már ki-ki a saját családjával jár pihenni. Én pedig azóta sem léptem Eforia Sud homokjára. Átpártoltam az Isztria gyönyörűségei vidékeire. De a lelkem fényképalbumában ott sorakoznak a kitörölhetetlen fekete-fehér képek egy népes családról és néhányszor egyhetes tengerparti boldogságukról. Egy kicsiny nyáját határozottan és erős kézzel vezető Anyáról, aprók és kamaszok közös, felszabadult nyaralásáról.

Bárcsak újra felnézhetnék arra a régvolt tengerparti sétányra, bárcsak fürödhetnék a két, engem fürkésző tekintetben, és örülnék és sírnék! ◆